

המארח

(סיפור)

מאת ג. קירש

גלי זכר כיצד נשך משהו בקול נפץ כסילון מים על תנור יוקד. המדריך מת תוך כדי הליכה. מת. לאחר שניות מספר ניסר הד של מטח רובה על ראש ההר. סקירה חדה וחפוזה במשקפת לא גילתה אלא רקיע אלבני כחול-מסמא וצוק מלוהט. גשר האביר משנונית סמוכה. תו לא. גלי החל מפחד.

הוא ידע שעוד שלוש שעות תעבורנה עד בוא השמש. יתכן שיוכל להמשיך דרכו לאור הכוכבים. בעט בשתי רגליו. הגופה נידרדרה מן המשעול. גלי מנה עשר בטרם שמע חבטה על האבנים שמתחת. אחר-כך חלל הלאה על כפות ידיו וברכיו. לבסוף נוכח כי אבוד הוא. להרים לא היה קץ. כל הלילה הלך. עוד טרם שקעה השמש בשניה שמע עצמו צורח וצוחק. שעונו אשר נשבר שתיים-עשרה שעות קודם לכן הורה את השעה השלישית בשעה שראה את הבית. גלי צחק ובכה. היה זה בית ממש. בנוי מוזרות. מבוץ, לבינה ואבן, במעלה גיא. בכל מדרג של גלי הסתמן טלאי של אודם. נותר לו כוח רק כדי לחילה וניעה עד לפתח. דפק. הדלת נפתחה. הוא נפל על הסף. ממרחק בלי-יאמד הגיע קול רציני ועמוק: "ברוך הבא!" לאחריו כן לא שמע דבר.

ראשית ראה את האגרוף האוחז בספל המרק. נוקשה היה וכהה כעץ ישן; פרקיו גדולים וגידיו משורגים ככבל של פסנתר. אחר-כך ראה שרוול רקום ומעיל לבן וקצר. גרון בגוון ובמיבנה של מקטורת עץ מצבע החול; סנטר בלתי-מנוצח; שפם נקי חוטים צהובים לבנבנים; עיניים שחורות ונוצצות מתחת למצח מתולם כבמשדדה בקמטים עמוקים ומקבילים; תרבוש הדור. מתוך רפיון של בעתה החל גלי להתרומם: "אני איטלקי... אני הקצין גלי...".

"לו יהי כן", אמר הזקן, "אך אורחי אתה ואני המארח. משעה שבאת בספי, בצל קורתי הנך".

"קרב היה" נענה גלי. "ידעתי גם ידעתי" למלם הזקן. "ובכן שבוי שלך אני". "נהפוך הדבר, כפי שכבר היה לי הכבוד להודיע לך, — אורחי הנך. אם חפץ אתה להתמהמה יום אחד — ברוך בואך ליום. אם חפץ אתה להתמהמה שנה תמימה — ברוך בואך לשנה תמימה". אותה שעה חש גלי ששוכב הוא על מצע-כרים נרחב בחדר נמוך וגדול. היתה אדמה כבושה, מרובדת שטיחים צבעוניים והחדר היה גדוש שולחנות שטבלותיהם נחושת ומואר עמומות ע"י מנורת נחושת תוצרת אמריקה ושלוש עששיות עתיקות של חמר אדום ובהן, בשמן, צפות פתילות מנורות, בסמוך, ניצב על גבי הרדיו כד מים תורכי חגיגי.

גירולד קרש, אחד המספרים המובהקים בסיפורת האנגלית נפטר זה כבר בגיל ג'ו. בן משפחה יהודית בטדינגטון-על-התיימס, התגבר בדרך תיאורו הריאלי-אכזרי. הוא עשה רושם בסיפורו הראשון "לילה והכרך" שהופיע בשנת 1937. בסיפורי המלחמה שלו הוא מעלה מאורעות מחרידים ומזעזעים את הנפש בכה אמנותי שגון ובוטה. "המארח" הוא אחד הסיפורים האפייניים מסוג זה. — המערכת

„לחם“ אמר הזקן „הוכן לעת שתקיץ משנתך. נוצרי הנך. שותה יין. מושלמים עבדיך ולא נשתה. עתה, לא אוכל להשקותך. אולם משרתי נשלח לתחתית ההר להשיג בקבוק קוניאק, גם סיגריות משלכם. אנו כאן מעשנים מקטרות. לכבוד גדול יהיה לי אם תואיל לעשן נרגילתי. מכנסים קרוצים היו, ומוכתמים. נטלתי חירות לעצמי להשיג חדשים למענך. בנותי ניקו ותיקנו את אדרתך. את מנעליך נאלצנו להטיל החוצה. סלח נא על החליפי אותן בזוג משלי, עור מרוקו, רכות עד למאוד. שמא יכפר הדבר על היותן כה גדולות...“

„אני מוכרח לשוב“ אמר גלי. „אני מוכרח לשוב לקווים שלנו“.

„הכל ייעשה כדבריך“ אמר הזקן בקודו קידה. „עתה הרשיני ואחלה פניך לסעוד לבכך“. הוא ספק כפיו. נשים נכנסו ובידיהם טסים.

גלי אכל וחש בכחותיו החוזרים. „מה חדשות?“ — „המלך זוגו נמלט“ אמר הזקן „ולאיטליה הנצחון“. אדם אחר היה מביע תנחומים בנימוס. גלי גיחך בלגלוג „אהה!“ סבר. „זו סיבת נימוסיות?“
„תוכל להיות בטוח“ אמר בריתו כלשהו „שלא אשכח את הטובות שעשית לי“.

„כמדומה לי שהיה לי הכבוד להסביר לך“ אמר הזקן „כי מארחך אנכי ואתה אורחי. אמת שלהוותך איטלקי אתה...“
„להוותי? שמור על פיך?“ אמר גלי.
„...ועל כן אויבי תהיה בשדה הקרב. אולם אצלנו הכנסת אורחים אינה מנהג, חוק הוא הדבר. אנא, כבדני בהבינך זאת. אין אני מצפה לתגמול או להכרת תודה, רק את חובתי עושה אני“.
„אהה!“ ענה גלי. „הטרח נא וטעם מבשר פרגית זו“. *Per Baccol* אתם יושבי ההרים חיים לא רע...“
„מוטב שיקיץ הקץ על המלחמה, לא אהסס לומר לך שציפינו שתלחמו ביתר שאת מאשר לחמתם“.

גלי היטה אוזנו בדממה. „מי זה?“ שאל.

אשה זקנה יצאה מתוך הצללים ואמרה: „בנינו באים הביתה“ גלי ראה שפניה נוקשות ושפתיה אטומות כמעט. הזקן התרומם וניצב זקוף מאוד. „הכניסים!“ הדלת נפתחה ושני אנשים פסעו פנימה. הם נשאו גופת גבר. „בכורי!“ אמר הזקן „סלח נא לנו על אי־הנחוח אשר אולי ותיעשה לך. עוד ארבעה ישנם, הם יוכנסו לחדריהם“. פני הזקנה נראו מכורכמים. טיפות דמעה כבדות גשרו על לחייה. הזקן פנה אליה פתאומית ובקול קשה: „דומי אשה! אורח לנו!“ זרוע הבן נשתלשלה רפויה. הזקנה גהרה, לפתה את היד ונשרכה אחר הגופה לחדר הסמוך. „סלח לה“ אמר הזקן. „זה בסדר“ אמר גלי. „ההרגשות של אם הן טבעיות“. השתררה אי נעימות. „ראה“, אמר „לכל השדים, גם אני הייתי יכול להרוג את אחד מבניך“. „אדוני, לו גם הרגתם כולם כמו ידיך, ובשאת נפש, חוקי הכנסת האורחים יערבו לכך שלא יהלכו עמך ברע בבית“.

גלי חילץ עצמותיו. "נו, נו, אני צריך להגיד שאני אוהב את דרכי הכנסת האורחים הפרימיטיביות שלכם. לא תתחרט, אני מבטיח לך". "בשבתני על צוק זה", אמר הזקן, "אין לי לחשוש מאומה מהאיטלקים. ישנו כאן נתיב אחד בלבד. הדוצה שלכם, יוכל לשלוח גייס שלם לכאן כדי לגרשני. אולם אשר להכנסת האורחים — הבה ואומר לך דבר. היה היה איש בארץ זו אשר אנס את אשת שכנו והרגה. הבעל התנכל להרגו. מה עשה הפרשע? — "ברח מן הארץ!" "לא מינייה ולא מקצתיה — לבית האיש אשר חמסו הלך ויתגורר שם. מארח לא יכול היה להניע אצבע קטנה לעומתו. האורח התמהמה עשרים שנה".

"מארח מסכן!"

"המשיבועך הטבק רצון?" "הוא לא רע. נו, נו, אתה יודע? לו יכולתי, הייתי מתרחץ ומתגלח ומתחיל ללכת חזרה". "כרצונך. ברוך תהיה בשבתך פה, ככל אשר ידבר לך. אולם אם חייב אתה ללכת... "איסמעיל!" משרת נכנס. הזקן אמר: "חבוש את פשא באוכף הכסף ואמור לעלי לחמם מים ולגלח את אורחי". רענן, מגולח למשעי, ומוזהיר במדיו, חגר גלי את אקדחו. "כשאבוא אליך שוב", אמר "אקח ממך את עלי שיהיה המשרת שלי. אף פעם לא גילחו אותי כל-כך טוב".

"אתיר לעצמי ללותך עד למעבר". הם רכבו זה ליד זה. הצוקים התנשאו והשתפעו במעלה ההר. שמש כבדה הוצקה על ראשיהם. "כאן" אמר הזקן, "גבול נחלתי". "מה לעזאזל?" שאל גלי. בהטותו גוו על האוכף מצא עצמו ניבט ישר למול מחסומו האפל של אקדח עתיק יומין וכבד. "האיש אשר שהה עשרים שנה" אמר הזקן "יצא לגינה לבסוף. אין אתה בביתי יותר. המתפלל אתה?" גלי נע בראשו. "אחז למען כל אחד מבני" אמר הזקן, וירה חמש פעמים.

* * *

גלי נתגלגל מעל לסוסו. הזקן בעט בגופה, הטילה מעל הצוק ונהג פירדתו בחזרה. נהי הנשים ניסר בחלל אווירו של הבית. גם הזקן החל לבכות. תירגם יעקב הרמגל

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX